

kanylespandene fra stuen og etablere en ny procedure, hvilket omgående fandt sted. Den nye procedure indebar, at personalet i forbindelse med hvert indgreb medbragte en mindre kanyleboks, i hvilken alt risikoaffald blev anbragt. Denne kanyleboks bliver nu af sygeplejersken lukket og medtaget fra stuen og placeret i en affaldssæk i et aflåst rum med henblik på efterfølgende destruktion.

Sundhedsstyrelsen har herefter ikke fundet anledning til at foretage yderligere i sagen over for Ålborg Sygehus.

Sundhedsstyrelsen har uddybende oplyst, at styrelsen herved har lagt vægt på, at de brugte kanyler nu ikke er tilgængelige for patienterne, og formen og farven på kanyleboksene er derfor ikke længere af betydning for deres sikkerhed.

Styrelsen har endvidere oplyst, at det er korrekt som anført i Ritzaus telegram, at kanyleboksens gule farve internationalt signalerer fare for sundhedspersonalet og derved har en smitteforebyggende effekt over for denne gruppe.

Foranlediget af den konkrete sag har Sundhedsstyrelsen den 28. januar 1998 i et brev til alle landets sygehuse understreget, at afdelingsledelserne er ansvarlige for, at der på afdelingerne er relevante instrukser og procedurer for at undgå, at patienterne udsættes for utilsigtede risici, samt at det anvendte apparatur m.v. ikke udgør en risiko for patienterne.

På denne baggrund finder jeg ikke grundlag for fastsættelse af yderligere regler for opbevaring af brugte kanyler.

gerens opfattelse er miljøafgifter generelt indført med begrundelse i, at de skal være adfærdsregulerende. Det vil sige, at de skal få folk til at tænke og handle anderledes og spare på forbruget af naturressourcer.

Men det er overordentligt svært at få øje på det adfærdsregulerende i miljøafgiften på oprydning og rensning af vore strande. Retteligt burde miljøafgiften følge den, der forurener havet, hvilket i sagens natur er en umulighed og i hvert fald ikke den kystkommune, der rydder op efter andre.

Det er i forvejen spørgerens opfattelse, at kystkommunerne gør en stor indsats for at holde strandene rene for olierester, plastikdunke og andet ragelse, der driver i land. Blandt andet for at badestrandene kan fremtræde indbydende, når turisterne invaderer sommerlandet.

Men kystkommunerne er fuldstændig værgeløse over for, hvor skidt og ragelse driver i land. Vind og vejr er udslagsgivende faktorer, ligesom menneskeskabte moler og havneanlæg påvirker strømforhold og dermed har indflydelse på, om skidtet driver i land i den ene eller anden kystkommune.

Der er tale om en helt urimelig miljøafgift, hvis eneste logiske formål må være at skaffe flere penge i statskassen. For en uheldig kystkommune kan afgiften blive en betydelig udgift. Det er spørgerens opfattelse, at oprydning og rensning af vore strande er en fælles opgave, ikke en kommunal.

Ministeren bedes derfor genoverveje begrundelsen for indførelsen af miljøafgiften samt overveje, om ikke miljøafgiften burde fjernes.

Svar (21/4 98)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Affaldsafgiften blev indført i 1987, og er en afgift der omfatter alt affald. Formålet med affaldsafgiften er at styre behandlingen af affald fra deponering og forbrænding til genanvendelse. Det koster i dag 335 kr. pr. ton at deponere affaldet og 260 kr. pr. ton ved forbrænding. For affald der indleveres til forbrændingsanlæg, der foruden varmeproduktion minimum har 10% elproduktion, udgør afgiften 210 kr. pr. ton. Hvis affaldet genanvendes skal der ikke betales affaldsafgift. Der findes ikke dispensationsmuligheder i loven.

Afgiften har vist sig at være et effektivt middel til at styre mod en mere miljørigtig behand-

Spm. nr. S 117

Til miljø- og energiministeren (6/4 98) af:
Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse om baggrunden for indførelsen af en såkaldt miljøafgift på 300 kr. pr. ton fjernet affald fra strande samt oplyse, om ministeren vil overveje at fjerne afgiften?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen er kystkommuner blevet pålagt at betale en såkaldt miljøafgift på 300 kr. pr. ton fjernet affald fra strandene. Efter spør-